

udgifter; de ældre har naturligvis krav på fra det offentlige at modtage pensioner og efterløn, pleje, lægehjælp, medicin, hospitalsbehandling osv.

I dag anvender vi 11 pct. af alt det, vi producerer, bruttonationalproduktet, til særlige offentlige ydelser for de ældre. Det er den såkaldte ældrebyrde. Denne udgiftsandel vil omkring år 2005 begynde at stige i takt med det større antal ældre. Det er vurderingen, at i år 2030 vil andelen af vores bruttonationalprodukt være vokset fra 11 pct. i dag til 15 pct. til den tid, hvis udgiftsudviklingen stort set følger befolkningsudviklingen.

Kan vi klare den opgave? Kan vi finansiere det? Mit svar er klart: Ja, det kan vi, hvis vi fortsætter den hovedlinje, regeringen startede for to år siden og har fastholdt og videreført i år, og som vi vil fastholde og videreføre til næste år og så fremdeles.

Som jeg ser det, er der seks klare meldinger, der indbyrdes og tilsammen vil være grundlaget for, at vi kan sige klart ja til spørgsmålet om fremtidens folkepension og fremtidens pension.

Den første melding er en fortsat god økonomisk vækst på et bæredygtigt grundlag; den anden er, at vi som led heri får nedbragt arbejdsløsheden systematisk. Er vi først nede på en arbejdsløshed på 4-5 pct., hænger tingene faktisk ganske godt sammen. Derfor er det for det tredje nødvendigt, at vi genopretter statens finanser, som vi har besluttet os for det, at vi gradvis og hurtigt får afskaffet underskuddet på statens finanser, og at vi begynder at få mindsket statens gæld og får den helt væk over en årrække.

Den fjerde melding er, at den gennemsnitlige alder for tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet gennem incitamentet får et ekstra pust, således at ældre, der ønsker at blive lidt længere på arbejdsmarkedet, får bedre muligheder derfor. Vi ved af erfaring, at når der er fremgang i økonomi og beskæftigelse, bliver mange af vore ældre lidt længere på arbejdsmarkedet. Tallene fra en af aviserne i dag er også et signal herom, som peger på sammenhængen mellem høj økonomisk vækst, faldende arbejdsløshed, stigende beskæftigelse og en gennemsnitlig lidt højere tilbagetrækningsalder på arbejdsmarkedet.

I dag er den gennemsnitlige tilbagetrækningsalder 61½ år. Med gode koblinger af incitamentet og en høj økonomisk vækst, der er bæredygtig, har vi også her gode muligheder for at få tingene til at hænge sammen.

Til det femte punkt vil jeg sige, at man ofte glemmer, at de ældre – og det er egentlig min hovedpointe som supplement til den redegørelse, der ligger – også er ressourcestærke personer for en stor dels vedkommende. Vi skal huske, at de flere ældre, der bliver over et 20-30-årigt perspektiv i vort samfund, for en stor dels vedkommende vil være velfungerende ældre, raske ældre, der kan bidrage til sammen med andre ældre at skabe det netværk, der er så betydningsfuldt for, at ensomhed ikke får så meget medvind i alderalderen, som vi ofte ser eksempler på i dag.

De ældre er faktisk selv stærke personer, som har ressourcer, der kan bidrage til, at andre ældre i sygdomsplagede situationer til dagligt kan få lidt hjælp til at kæmpe imod ensomhed, der ofte er alt, alt for udbredt især blandt de ældre. Ensomhed er i det hele taget vores nuværende samfunds, som jeg ofte har sagt det, allerstørste socialpolitiske udfordring sammen med indsatsen for de udsatte og svageste grupper, vi også kender.

Alt i alt er det min konklusion – det er det sjette punkt – at den redegørelse, regeringen har lagt frem i dag, dokumenterer for os, at vi kan sende meget klare signaler til befolkningen. Denne regering har ingen planer om som led i debatten om fremtidens forsørgerbyrde at sænke efterlønsalderen eller forhøje den. Regeringen har ingen planer om at forringe de afgørende grundpiller i vores samfund. Det er der ikke grundlag for. Det er der ikke ønske om. Det er der ikke behov for.

Hvis vi derimod fastholder vores økonomiske politik, arbejder godt med de gode incitamentet til større fleksibilitet i tilbagetrækningsalderen, sørger for at forny vores arbejdsstyrke med uddannelse og med god konkurrenceevne, høj økonomisk vækst med afbetaling af statsgæld, så kan vi sagtens få tingene til at hænge sammen, men det forudsætter vedholdenhed, og det forudsætter klarhed i den økonomiske, arbejdsmarkeds-mæssige, uddannelsespolitiske og socialpolitiske strategi.

Forhandling

Kim Behnke (FP):

Først og fremmest vil jeg gerne takke statsministeren for en, synes jeg, rimelig positiv besvarelse af forespørgslen.